

drup og Hellerup Pastorater. Endvidere er der under § 14 Litr. f indført en Bestemmelse om et Forhold (Indførelsen af Særkalke ved Altergang), hvorom allerede Bestemmelse er truffen ved kongelig Resolution af 5. Februar 1909, jfr. Bekendtgørelse Nr. 19 af s. D.

Af § 16 er Bestemmelsen om Adgangen til mindre Ændringer i Liturgi og Ritualer allerede gennemført ved kongelig Resolution af 21. April 1909, jfr. Bekendtgørelse Nr. 90 af 23. s. M. Paragraffen indeholder endvidere den Bestemmelse, at Biskoppen skal kunne meddele Tilladelse til, at der i en Kirke efter Aftale mellem Præst og Menighedsraad benyttes andre end de autoriserede Salmebøger og Salmebogstillæg. Benyttelsen af saadanne er allerede nu ikke ukendt i flere Kirker, om den end mulig finder Sted med tvivlsom Ret. Det er da fundet rigtigt her at give en Adgang til at opnaa Hjemmel for et saadant Forhold. Tilladelsen er — ligesom under § 14 Litr. d. med Hensyn til Indførelse af nye autoriserede Salmebøger og Salmebogstillæg — gjort afhængig af, at Menighedsraadet sørger for, at et passende Antal af Bøgerne henlægges i Kirken.

Med Hensyn til de øvrige Bestemmelser om Menighedsraadenes Virksomhed (§§ 17—24) skal Opmærksomheden kun henledes paa, at man i § 19 — hvor man har ændret Udtrykket „den fri kirkelige Fattigpleje“ i den tidligere Menighedsraadslovs § 20 til „Menighedsplejen“ — har givet en Anvisning paa, hvorledes Menighedsraadene ville kunne ordne sig med den frivillig organiserede Menighedspleje, hvor en saadan maatte findes udenfor Menighedsraadene, i Forbindelse med Regler for, hvorledes dette Samarbejde skal bringes til Menighedens Kundskab, samt at man i § 20 for at præcisere Menighedsraadenes Stilling ved Kirkesynene overensstemmende med et af det kirkelige Udvalg i dets Udkast til en Kirkesynslov fremsat Forslag har foreslaaet, at Menighedsraadet fremtidig faar Appellet overfor Synenes Afgørelser. Man har endvidere udtrykkelig nævnt, at Menighedsraadet skal tilkaldes til det særlige Syn, hvor et saadant affholdes over en Kirke, saavel som til de Synsforretninger, der affholdes i Anledning af Tiendens Afløsning.

Regelen i § 24 om Sammenkaldelsen af Menigheds møder svarer til den tidligere Menighedsraadslov § 22, kun at man har ment at kunne lade Fordringen om, at kun de stemmeberettigede Menighedsmedlemmer skulde kunne deltage i disse Møder, bortfalde. I de Tilfælde, hvor slige Menig-

hedsmøder kunne ventes sammenkaldte — og da særlig i de i § 14 Litr. c., d. og f. samt §§ 15 og 16 omhandlede Tilfælde, hvor man har ment at burde udtale, at Menigheds møde altid bør sammenkaldes, forinden Menighedsraadet tager sin Beslutning — vil det i Almindelighed kunne forudsættes, at en større Kreds af Menigheden end den, der har ladet sig indtegne ved Menighedsraadsvalget som stemmeberettiget, vil have Interesse i Afgørelsen, og da selve Beslutningen skal tages eller Samtykket meddeles af Menighedsraadet, vil man hverken gaa dette eller de stemmeberettigede for nær ved at give den større Kreds Lejlighed til at udtale sig forinden Afgørelsen.

Medens Ministeriet bestemt maa holde for, at en endelig Lov om Præstevalg ikke bør gives, før en endelig Ordning af Præsternes Lønningsforhold er bleven truffet, maa man paa den anden Side anse det for ønskeligt eller rettere nødvendigt, at den Adgang til at medvirke ved Præsteembedernes Besættelse, der siden Menighedsraadsloven af 1903 har været givet Menighederne, bevares, indtil man, forhaabentlig i en ikke alt for fjern Fremtid, kan naa til en tilfredsstillende Lønningsordning.

Nu at indskrænke sig til, som Loven af 1903 gjorde det, i Loven at optage en Bestemmelse om, at Menighedsraadets Betænkning *kan* indhentes angaaende Spørgsmaal om Præsteembeders Genbesættelse, vilde man imidlertid efter den Udvikling, denne Sag senere er undergaaet, finde urigtigt, idet en saadan Bestemmelse i Virkeligheden vilde tilsløre det rette Forhold, som er det, at saadan Medvirkning faktisk, saa længe Menighedsraadene bestod, altid er bleven begært fra disses Side og ogsaa altid er bleven tilstaaet. Heller ikke vilde man fra Lovgivningsmagtens Synspunkt set finde det tilstrækkeligt, at Loven kom til at indeholde en Bestemmelse om, at Menighedsraadets Betænkning *skal* indhentes i disse Tilfælde, men man maa finde det ønskeligt, at der i Loven optages nogle Bestemmelser baade om, hvorledes Erklæringen skal indhentes, og hvilken Betydning der skal tillægges den. I førstnævnte Henseende har man væsentlig dannet de foreslaaede Regler efter Ministeriets Cirkulære af 6. Februar 1904 — Fremsendelsen gennem Biskoppen til Menighedsraadet af et Uddrag af de Ansøgninger, som *efter de hidtil*